

MÈDIA

La CBS roda amb Colin Hanks l'episodi pilot de 'Life in pieces'

Colin Hanks és el protagonista de *Life in pieces*, una sèrie còmica que la CBS estudia i de la qual de moment ha aprovat el rodatge de l'episodi pilot. La sèrie explica la història d'una família des de les perspectives separades dels seus diferents membres. Hanks assumirà el paper del

Greg, el més jove de tres germans, que ha de ser pare imminentment que però no hi està preparat. L'actor ha encarnat aquests últims mesos el paper de policia a la sèrie *Fargo*. El productor executiu de la sèrie és Aaron Kaplan, responsable de *The mysteries of Laura*.

Albert Chillón

PERIODISTA I ESCRIPTOR

Jo "La primera persona té una mala fama injustificada: l'ortodòxia periodística simula una presumpta i inexistent objectivitat" **Error** "És una aberració l'instrumentalisme miop en què han caigut molts estudis universitaris de periodisme"

"El periodisme amb qualitat literària és molt necessari per a la ciutadania"

TONI VALL
BARCELONA

La palabra facticia. Literatura, periodismo y comunicación, d'Albert Chillón, és la posada al dia de *Literatura y periodismo*, el clàssic en el qual es capbussa per la immensa tradició del periodisme literari. En aquesta nova edició projecta la mirada cap a les noves necessitats de la professió i busseja en la seva sempre metamòrfica idiosincràsia.

Anem al gra, ¿el periodisme és literatura?

No. No és un gènere literari però té camps de solapament evident amb la literatura. Si entenguéssim per literatura tot allò que sigui lletra escrita llavors un telegrama també ho seria.

Depèn de la intencionalitat i la qualitat de l'escriptura, doncs.

Exacte. El periodisme literari té voluntat d'estil i qualitat compositiva i és capaç d'assolir cotes d'excel·lència elevadíssimes. La seva intencionalitat no es limita a la funció informativa, sinó que la seva lectura produeix plaer estètic encara que hagin passat cent anys de la publicació.

Podríem escriure millor?

Sens dubte. Però la crítica no és només al periodista que escriu, sinó que cal fer-la extensiva a la indústria i al sistema periodístic, que incentiven pràctiques contraposades a la creativitat: la redacció formulària, el tòpic, la frase feta... La superficialitat en totes les seves cares. També hi intervenen les exigències de la velocitat amb què es treballa.

Tenim poc en compte la tradició?

Segurament, sí. Cal tenir en compte que el periodisme literari no és una floritura capritxosa ni supèrflua. Ve de molt lluny. El nou periodisme americà és molt famós però aques-

RUTH MARIGOT

ta manera de fer està arrelada en molts països i èpoques diferents. A Catalunya i Espanya també: Vázquez Montalbán, Manuel Vicent, Rosa Montero, Montserrat Roig, Joan Barril..., tots ells grans escriptors i periodistes que van apostar per la qualitat literària.

S'hi posa prou èmfasi a les facultats?

Gràcies a Ramon Barnils els estudis de periodisme a l'Autònoma de Barcelona van ser els primers a investigar sobre aquesta colossal tradició i es van convertir en referència a Espanya i a l'Amèrica Llatina. Jo em vaig preocupar de continuar aquesta tasca, però ara aquestes matèri-

Funció
"El periodisme ens ha de permetre penetrar en l'opacitat del nostre món"

es s'han suprimit amb l'excusa de l'aplicació de Bolonya. És una aberració l'instrumentalisme miop en el qual han caigut molts estudis universitaris de periodisme.

¿Apostar per l'escriptura de qualitat podria ser una via de reconduir la crisi present de la professió?

I tant! El periodisme amb qualitat literària és un instrument molt necessari per a la ciutadania. Aquest ofici ha de sobreviure perquè és capaç d'interpretar, narrar i desvelar la rebotiga de la realitat tan complexa que vivim avui en dia. El relat que proposa el periodisme literari és capaç de copsar com ningú

l'experiència humana en termes qualitatiu. I això va a favor de la mirada, la comprensió i la sensibilitat. De qui escriu i de qui llegeix.

La famosa reinvençió pot passar per aquí, doncs.

És un dels camins possibles de la regeneració de la nostra professió i, a més a més, pot permetre guanyar lectors, ja que acostumen a agrair molt aquest tipus d'apostes i, d'entrada, una peça periodística ben escrita pot fer atractiu qualsevol tema. Si ho fem bé, això ens ha de permetre entendre un món endimoniadament complex molt marcat per l'opacitat, un sistema on tot sembla molt transparent però en el qual no veiem el que es cou al darrere.

El temps i els recursos són escassos.

No es tracta només de fer un periodisme llibresc o de grans reportatges, sinó que el gran repte del periodisme literari és la informació diària, gèneres com la crònica, el perfil, l'entrevista o el reportatge curt.

Al llibre parla del kitsch aplicat a l'art. Hi ha periodisme kitsch?

El kitsch és l'art sense autoexigència ni creativitat. Imita el gran art però dóna gat per llebre. En el món literari es veu molt i en periodisme també. Per exemple, l'obra de Dominique Lapierre i Larry Collins, capaços d'escriure periodisme amb molt magnetisme comercial i vehiculat per una narrativa absorbent però amb un tractament de la història melodramàtic i ple de tòpics.

Què fem amb la primera persona?

Té una mala fama injustificada: l'ortodòxia periodística simula una presumpta i inexistent objectivitat a través d'una retòrica en què el jo no hi té cabuda. La primera persona, si no és absurdament exhibicionista, explicita la mirada d'un periodista que parla des d'una ideologia que no pot evitar. I, per tant, pot resultar del tot enriquidora. —